

## És erről miért hallgatunk?

-Levéltakaró-

A Brahman egy nagyon furcsa ember. Hogy voltaképpen mennyire idős, azt nem tudnám megmondani, ugyanis nem változott semmit az évek alatt. Egyszer megöregedett, s azóta semmi. Azt, hogy aggastyán, csupán onnan gondolom, hogy már kisgyermekkoromban is azt pletykálta az utca népe, hogy majd százéves. Ritkán beszél, ha kinyitja száját, akkor inkább morog, vagy kötekedik, mintsem társalog. Cammogva jár, de apró alkatához egyáltalán nem illik ez a stílus. Ha ránézek, egy manó jut eszembe. Személyiségét tekintve inkább egy kobold, de ez már részletkérdés.

A Brahmant az utcában senki se szereti, csak én. Ami érthető, az öreg a saját kis világában él, nem kedveli a változásokat, egyedi elképzelése van mindenről. Én is csak azért kedveltem meg az öreget, mert egy napon rájöttem, hogy amióta itt élek, még sose gereblyéztem. Ez egy banális apróság, tudom jól. De itt az ősz. Hazafelé sétálva óhatatlanul szembesülök a levélkapirgáló emberek látványával. Ami eszembe juttatja: még sose kellett foglalkoznom a levélhullással. Ez egy örvendetes tény, de mégiscsak furcsa, hogy ilyen időben az utca szabadon járható. Így egy reggel, ambíciókkal megtelve kiléptem a közre, hogy behozzam a sokévi lemaradást. Korán volt, a leheletem megállt a levegőben, s a tekintetem is megfagyott pár pillanatra. Csörgedeztek a levelek, valaki már bőszen munkálkodott. A Brahman volt az!

Nem tudtam megérteni. A Brahman, akit az egész utca kibeszél, akit senki se szeret, minek takarítgat minden ház előtt? Talán szó szerint vette, hogy ki a maga háza táján nem sepreget, másutt ne ossza az észet?

Mikor észrevett, rám nézett. De nem egy kedves, öregapós tekintettel, hanem egy amolyan „Mit bámulsz, te kölyök?” ábrázattal. A koboldszerű Brahman, seprűvel a kezében egy mélyről feltörő, megmagyarázhatatlan reakciót váltott ki belőlem. A szemébe néztem és rámosolyogtam. Őszintén, mintha tekintetemmel azt akarnám sugározni: köszönöm.

Ezen nagyon meglepődött. Fél percre abbahagyta a munkát, nem szólt semmit és először láttam azt, hogy képes a mosolyra is. Akkor elgondolkodtam azon, hogy tulajdonképpen, mit tudok én az öregről.

A Brahmant a keresztnévén sose hívja senki. A Brahman, az Brahman. Amolyan hinduféle, vagy német. Semmiképp se magyar és ez az átlagembernek már elég. Másnak tűnik, így az egyáltalán nem releváns, hogy becses neve Brahman György – ezt is csak a postaládájáról tudom. S ha tisztában is vannak nemzeti identitásával, az se számít, mert ő a közös ellenség, akit kiutálhat az utca, akiről mindig lehet beszélni, aki mindig okolható mindenért. Mert öreg, magányos és gyenge. Kissé zsémbes, ezt elismerem, de mindezek ellenére ő az egyetlen, aki összefoglalja a leveleket.

Kedvelem a Brahmant, még akkor is, ha a magántulajdon fogalmával a lehető legminimálisabb szinten sincs tisztában. Kell neki valami? Elveszi. Ha egy metszőollóra van szüksége, bemegy a szomszéd fészerebe és kiveszi. Ezért mindenki gyűlöli, amit eleinte meg is értettem, jelenleg azonban nem látom a problémát. Sose lopott senkitől, csupán átértelmezte a kölcsönzés fogalmát. Tulajdonképpen teljesen igaza van. Neki nincs metszőollója, a Viliéknek van. Ha ők nem használják, miért fáj az nekik, ha a Brahman elveszi egy kis időre? Ha megtartaná,

megérteném az utca lázongását, de mindig visszaad mindent. Ha a neki kellő seprű használatban van, megvárja, hogy a Róza letegye, s amint az asszony pihenőt tart, a Brahman nem rest besétálni a kertbe, hogy elvegye az eszközt, amit használat után rögtön vissza is tesz. A Róza nem is tudná, hogy a seprű eltűnt pár percre, ha a szomszéd öregasszony nem mondaná el neki, hogy egy „lopás” szemtanúja volt. Ami igazán nevetséges, a Margit ugyanúgy bemegy a Rózához a seprűért, de arra senki se szól semmit.

Régen sokat bosszankodtam, hogy a ház előtt a Brahman meg a postás vitatkozik, de mostanra megszoktam, s élvezem a komikus jeleneteket. Amik igazából inkább siralmasak, mintsem viccesek. A Brahman egyedül él, nincs neki senkije. A neje meghalt, nem ismertem. A gyerekei külföldön élnek. Az öreg nagyon támogatta a kiköltözésüket, hogy ott majd mennyivel jobb lesz, kamionnal hordják haza a pénzt. Azzal sajnos nem számoltak, hogy a kerítés máshol sincs kolbászból, s azzal, hogy a gyermekei nem ennek az országnak keresnek, nem is tesznek hozzá apjuk nyugdíjához. Ami szörnyű, mert az öreg 18 000 dinárból él. Ezt is csak onnan tudom, hogy a postás egyszer hozzánk dobta be a Brahman leveleit, én meg kíváncsi voltam. El se tudom képzelni, milyen lehet ez. Az összeg felét simán el tudnám venni egy vásárlás alkalmából és akkor ott vagyok, hogy nem fizetek számlákat, nincs gondom az élelmiszerre, nekem ez is kéne, meg az is. Semmit se teszek érte, csupán létezek, mert az Anya és Apa Bank szinte kifogyhatatlan. Ezért kétszer is meggondolom, mire adok ki pénzt, mert úgy neveltek, hogy lehet, hogy ma van és holnap nem lesz. És ha egyszer, hirtelen nem volna egy mély zseb, amibe bele lehet nyúlni, az elviselhetetlen lenne. Ilyenkor megértem a Brahmant. Megértem, hogy úgy gondolta, neki nincs és nem is volt sose igazán, akkor legalább a gyerekeinek legyen.

Senki se tudja, hogy ez az ember mennyire jólelkű. Mert külsőleg a Brahman egy gonosz kis törpe, aki mindig zsörtölődik, aki hagyta kivándorolni a gyerekeit, annak ellenére, hogy ő pontosan tudja, milyen az, mikor az embert „idegenként” kezelik. Forog a saját tengelye körül és mégis ő az egyetlen, aki a felszín alá lát. Aki elviszi a Vili törött ásóját, ami teljesen ép, mire visszakerül a tulajdonosához. Az egyetlen, aki megtanulta, hogy mások miatt felesleges bosszankodni, mert azzal neki nem lesz jobb. Aki akkor se hagyná el az utcát, ha körülötte minden égne. Aki tudja magáról, hogy ő György, s ezért nem is akarja bizonygatni milyenségét csak azért, hogy megfeleljen a közösségnek. A Stevo előtt ugyanúgy felseper, mint a mi házunk előtt és mindezek ellenére az utca lakói úgy hiszik, hogy a Brahman halálával semmit se vesztené a világ, hogy a társadalom hulladéka, akinek eltűnését csak akkor vennénk észre, mikor már síri csönd van és hullaszag.

Mindezek után, ha a Brahman őszi mosolyára gondolok, úgy érzem, az neki sokkal többet jelentett, mint nekem. Talán valami igazolást kapott arról, hogy látják, a munkája nem hiábavaló. Mert arról sose beszél senki, hogy miért bánunk úgy a környezetünkben élő emberekkel, mintha szemétből lennének. Miért nem tudunk a törekvésre segítséggel válaszolni? Mióta üresek a szavak? A cselekvést mikor váltotta fel a kesergés?

Sok mindenre rá akarok jönni. Egy idő után majd beletörődök, hogy az életben mindig több lesz a kérdés, mint a válasz. Ha egyszerre két lábbal szeretnék lépni, orra buknék. Így egyelőre csak egyet kell tényként elfogadnom.

Ma kinéztem az ablakon és csak egy dolgot láttam: a hatalmas levéltakarót.

Szeles Réka

Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó Gimnázium 4/S.